

סיפורי בדדים

עיצוב, אופנה ואמנות הם חלק מהמרכיבים של עולם עיצוב הטקסטיל, אחד התחומים המסקרנים בעיצוב העכשווי. אורי צייג, ראש המחלקה לעיצוב טקסטיל בשנקר, ומעצב הפנים גילי אונגר, מסבירים מדוע / שרון היבש

תו המסורת העתיקה ביותר: היא אפשרה את יצירתו של האוהל הראשון, הסוכה הראשונה, פיסת הלבוש הראשונה בתולדות האנושות: זו מסורת אריגת שתי וערב.

יצירתו של בד מחייבת את עומק המחשבה והידע שנדרשים ביצירת עבודת אמנות. כך לפחות מאמין האמן אורי צייג, שמכהן בשנתיים האחרונות כראש המחלקה לעיצוב טקסטיל בשנקר. כך הוא מסביר את התלהבותו מטקסטיל: "באופן אישי אני אוהב את הצניעות נטולת האגו שמאפשרת ליצר משהו יפה לטובת משהו אחר. בד שממש לטובת הבית של האחר, בגד של האחר. זה תהליך שונה מזה של אמנים שמגדירים בעיקר את עצמם".

העידן שבו אנו חיים נותן מקום של כבוד לטקסטיל. ההתקדמות הטכנולוגית האדירה, התפיסות העיצוביות החדשות, העיסוק הפותח ביציקה והגדרתו של סגנון החיים כמלך החדש – כל אלה חברו והפכו את עיצוב הטקסטיל לרלוונטי מתמיד.

צייג מזכיר בראש ובראשונה את הטכנולוגיה: "חומרים חדשים, מיני פולימרים וסיבים ששומרים על חום ושהם אנטי בקטריאליים, מאפשרים למעצבים היום קשת רחבה של התנסויות", הוא אומר. "תפיסת הטקסטיל של שתי וערב, כשהיא משולבת בהתפתחות הטכנולוגית, מאפשרת למעצב ליצור וילון שיהיה גם מסך מחשב, או וילון שכולו גוף תאורה". אסתר ילו, אחת הסטודנטיות במחלקה, השתמשה בעבודת הגמר שלה בפיגמנט צבע שמגיב לאור ולחום. "דמיני וילון עשוי מבד כזה, שהדפוס

שלו משתנה ביחס לקרני השמש". אומר צייג. "זו מחשבה אינטראקטיבית שרגישה לטבע, לחץ, ליום וללילה, ומגדירה וילון חדש".

מגמה בולטת נוספת וירוקה היא המודעות האקולוגית, שלא פסחה על עולמו של הבד. "בתפיסה האקולוגית לא זורקים פסולת לעולם אלא נותנים לו מתנות. היום קיימים פולימרים שמתכלים באופן טבעי ומהיר, והשימוש בהם בריא יותר מאשר שימוש בעץ ואינו פוגע באוזון. באופן דומה, נעדיף שימוש בצובענים טבעיים ונפחית את השימוש בכימיקלים". אחת הסטודנטיות במחלקה, לדוגמה, בחרה לייבש פרחים ולהשתמש בצבע שלהם במקום לעשות שימוש בצבע כימי.

צייג מזכיר את מגמת ה"דיזיין ארט", שמחברת בין אמנות, אומנות ועיצוב. "התפיסה הפונקציונלית עברה מן העולם וגם העיצוב זוכה למימד פיסולי, ולתפיסה שלפיה ארון או כסא הם בראש ובראשונה אובייקט שמשרה אווירה". הוא אומר. "לכל חפץ יש נוכחות והשפעה עלינו. היום אנחנו יודעים שכל צבע הוא תדר וכל תדר משפיע עלינו באופן שונה. זה לא רק אסתטיקה, זה פנג שווי".

החיבור בין שלושת העולמות מאפשר יצירה חדשה שאין לה תפקיד מוגדר מראש. נקודת המוצא היא של החומר ושל האפשרויות שבו. צייג מזכיר סטודנטית שיצרה באמצעות עבודות רקמה גרסה ללוכד חלומות אינדיאני. "בתרבות שלנו אין לוכד חלומות. הכי קרוב לזה היא כילה לוכדת יתושים. האובייקט החדש הוא עירוב של כל מיני ניסיונות ודימויים. החפץ שנוצר מעוצב באופן עכשווי ומקומי".

